

należności głównej i z tytułu odsetek, kwotę kar umownych i kosztów, stopę odsetek oraz okres, za który dochodzi się tych odsetek (lub też wzmiankę o dodaniu do tej kwoty z urzędu ustawowych odsetek za zwłokę na podstawie prawa państwa członkowskiego pochodzenia), podstawę roszczenia, w tym opis okoliczności powołanych jako podstawa dochodzonych długu i odsetek oraz sprecyzuje wyraźnie, czy chodzi o odsetki ustawowe, umowne, kapitalizację odsetek lub o stopę odsetek od umowy pożyczki, jeżeli zostały one obliczone przez powoda, oraz o ile procent są one wyższe od stawki podstawowej Banku Centralnego, zgodnie z rozporządzeniem wspólnotowym w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽³⁾?

- 4) Czy w braku transpozycji, art. 5 ust. 1 lit. l) i m) stanowiące o „ustaleniach dotyczących jej zmiany” oraz art. 10 lit. l) odnosząc się do „ustaleniach dotyczących jej zmiany” — dyrektywy 2008/48/WE ⁽⁴⁾, zobowiązują jednostkę finansową do ujęcia w szczególności i wyróżniającego się sposób w umowie (nie w tekście w sposób niewyróżniający się), jako „informacji udzielanych przed zawarciem umowy”, informacji o stopie procentowej odsetek za zwłokę w przypadku braku zapłaty, oraz czynniki brane pod uwagę przy jej ustalaniu (wydatki finansowe, wydatki związane z odzyskiwaniem wierzytelności [...]) oraz do zawarcia w umowie ostrzeżenia co do skutków w związku z elementami kosztu [pożyczki]?
- 5) Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/48/EWG zawiera obowiązek podania do wiadomości przedterminowej wymagalności spłaty kredytu lub pożyczki, która powoduje stosowanie odsetek za zwłokę? Czy stosuje się zakaz bezpodstawnego wzbogacenia z art. 7 dyrektywy 2008/48/2008, jeżeli jednostka finansowa nie tylko dąży do odzyskania dobra (kapitału pożyczki), ale także do zastosowania szczególnie wysokich odsetek za zwłokę?
- 6) Czy w braku przepisów transponujących oraz w świetle art. 11 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE ⁽⁵⁾ sąd może oceniać z urzędu jako nieuczciwą, praktykę wprowadzania do tekstów umowy klauzuli o odsetkach za zwłokę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 z 21.4.1993)

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów (Dz.U. L 110 z 1.5.2009).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399 z 30.12.2006).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149 z 11.6.2005).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Mainz (Niemcy) w dniu 3 stycznia 2011 r. — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

(Sprawa C-1/11)

(2011/C 95/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Mainz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH

Strona pozwana: Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾ ma zastosowanie także do uczestników procesu przemieszczania?
- 2) W wypadku odpowiedzi przeczącej: czy art. 18 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia jest ograniczony przez prawo pierwotne Wspólnoty dotyczące ochrony tajemnic handlowych?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy poprzez art. 18 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia zobowiązanie osób, które organizują przemieszczanie na podstawie art. 18 ust. 1, jest ograniczone do podania poprzez dokument zawarty w załączniku VII także wytwórcy odpadów lub podmiotu zbierającego wobec odbiorcy odpadów, w celu ochrony tajemnic handlowych?
- 4) Jeżeli na pytanie trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy stopień ograniczenia zależy od wyważenia interesów w konkretnym przypadku (z jednej strony wchodzące w grę interesy handlowe, z drugiej strony ochrona środowiska)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Kavehowi Puidowi

(Sprawa C-4/11)

(2011/C 95/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Kaveh Puid

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾, zgodnie z którym każde państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek o udzielenie azylu wniesiony do niego przez obywatela państwa trzeciego, nawet jeżeli na podstawie art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia za takie rozpatrzenie odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie („odpowiedzialnym państwem członkowskim”) („prawo do przejścia odpowiedzialności”), należy interpretować w ten sposób, że obowiązek skorzystania przez państwo członkowskie z uprawnienia przyznanego przez ten przepis w interesie osoby ubiegającej się o azyl może wynikać również z przyczyn, które nie są bezpośrednio związane z osobą samego ubiegającego się o azyl lub z innymi szczególnymi okolicznościami indywidualnego przypadku, lecz mają swe źródło w panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim sytuacji, która może zagrażać podstawowym prawom osób ubiegających się o azyl, przysługującym im na mocy Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?

2) W przypadku gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy sytuacja, w której odpowiedzialne państwo członkowskie od dłuższego czasu i w sposób wyraźny nie spełnia jednego lub więcej z wymogów określonych w dyrektywie Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18) i w dyrektywie Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13), stanowi właściwą podstawę do objęcia państwa członkowskiego obowiązkiem skorzystania z uprawnienia do przejścia odpowiedzialności z powodu sytuacji panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim w celu zapewnienia poszanowania praw podstawowych przewidzianych w art. 3 ust. 1, art. 4, art. 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 karty?

3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy na państwie członkowskim ciąży obowiązek skorzystania z uprawnienia przyznanego w art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003 w świetle wymienionych powyżej gwarancji ustanowionych w karcie tak czy inaczej wówczas, gdy w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieją szczególnie poważne nieprawidłowości, które istotnie podważają gwarancje procesowe osób ubiegających się o azyl lub mogą stanowić zagrożenie dla egzystencji lub fizycznej integralności osób ubiegających się o azyl, które zostaną przekazane?

4) W przypadku udzielenia na pytania drugie lub trzecie odpowiedzi twierdzącej:

Czy zobowiązanie państwa członkowskiego do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 rodzi po stronie osoby ubiegającej się

o azyl możliwe do dochodzenia na drodze prawnej prawo podmiotowe do domagania się przejścia przez to państwo członkowskie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 7 stycznia 2011 r. — Waypoint Aviation SA przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-9/11)

(2011/C 95/06)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Waypoint Aviation SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 traktatu WE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy z dnia 11 kwietnia 1983 r. z tego względu, że:

z jednej strony przepis ten umożliwia przyznanie prawa zaliczenia na poczet podatku fikcyjnej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych beneficjentom przychodów w zakresie wierzytelności lub pożyczek udzielonych centrum koordynacyjnemu w rozumieniu arrêté royal nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie tworzenia centrów koordynacyjnych, gdy spółka, która korzysta ze środków pożyczonych przez centrum koordynacyjne lub za jego pośrednictwem w celu nabycia dobra materialnego, którego używa ona w Belgii do prowadzenia swej działalności zawodowej, powierza prawo jego używania spółce, która należy do tej samej grupy spółek i która ma siedzibę w Belgii, podczas gdy z drugiej strony przepis ten nie umożliwia przyznania prawa zaliczenia na poczet podatku, gdy ta sama spółka powierza prawo używania tego samego dobra materialnego spółce, która również należy do tej samej grupy spółek, lecz ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż Belgia?

2) Czy artykuł 10 traktatu WE w związku z art. 49 traktatu WE należy rozumieć jako zakazujący dokonania takiej wykładni przepisu takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy